

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2881/05
09.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, protiv tuženih BB i VV, radi duga, i po protivtužbi protivtužilje BB protiv protivtuženog AA, radi neosnovanog obogaćenja, odlučujući o reviziji tužene - protivtužilje BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.br. 651/05 od 26. aprila 2005. godine, u sednici održanoj 9. februara 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene - protivtužilje BB, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.br. 651/05 od 26. aprila 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Vranju P.br.2286/03 od 19. januara 2005. godine, izrekom u tački I tužena BB je obavezana da tužiocu na ime duga isplati iznos od 3.750 eura u dinarskoj protivvrednosti po najpovoljnijem kursu na dan isplate po kome poslovne banke otkupljuju efektivnu stranu valutu u mestu plaćanja, sa domicilnom kamatom obračunatom kao za glavni dug, počev od 21. januara 2004. godine pa do konačne isplate, dok je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev da se tuženi VV obaveže na solidarnu isplatu istog iznosa po istom osnovu. Izrekom u tački II odbijen je kao neosnovan protivtužbeni zahtev tužene BB da se tužilac obaveže da joj na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 30.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 25. decembra 2003. godine pa do konačne isplate. Izrekom u tački III tužena BB je obavezana da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 16.500,00 dinara, a izrekom u tački IV je tužilac obavezan da tuženom VV naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 25.950,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Vranju Gž.br. 651/05 od 26. aprila 2005. godine, izrekom u stavu prvom preinačena je presuda Opštinskog suda u Vranju br.P.2286/03 od 19. januara 2005. godine tako što su tuženi obavezani da tužiocu solidarno na ime duga isplate iznos od 3.750 eura u dinarskoj protivvrednosti po najpovoljnijem kursu na dan isplate po kome poslovne banke otkupljuju efektivnu stranu valutu u mestu plaćanja, sa domicilnom kamatom obračunatom kao za glavni dug, počev od 21. januara 2004. godine pa do konačne isplate. Izrekom u stavu drugom žalba tužene BB odbijena je kao neosnovana i potvrđena presuda Opštinskog suda u Vranju br. P.2286/03 od 19. januara 2005. godine u stavu II izreke. Izrekom u stavu trećem, ista presuda prvostepenog suda preinačena u stavu III u pogledu odluke o parničnim troškovima tako što su tuženi obavezani da tužiocu solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 16.500,00 dinara. Izrekom u stavu četvrtom preinačena je ista prvostepena presuda u tački IV tako što je odbijen zahtev tuženog VV da se tužilac obaveže da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 25.950,00 dinara.

Protiv navedene presude drugostepenog suda, reviziju je blagovremeno izjavila tužena BB, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu čl. 386. saveznog ZPP, u vezi čl. 491. st. 4. republičkog ZPP i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Neosnovano je i ukazivanje revidenta na relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st.1. u vezi čl. 2. st. 1. ZPP, uz isticanje da tužilac nije osporio protivtužbeni zahtev, zbog čega je sud prekoračio svoja ovlašćenja i odlučivao mimo volje stranaka o nečem o čemu nije mogao odlučivati. Pravilno su u ovom delu nižestepeni sudovi našli da je tužilac na ročištu za glavnu raspravu 15. juna 2004. godine u suštini osporio protivtužbeni zahtev izjavom da priznanica zapravo predstavlja poravnanje između parničnih stranaka. Neosnovano je ukazivanje revidenta na relativno bitnu povredu iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. ZPP, jer drugostepeni sud nije u zakonskoj obavezi da oceni sve žalbene navode, kako neosnovano smatra revident, nego samo žalbene navode od odlučnog značaja i da označi razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti, što je u konkretnom slučaju učinjeno. Neosnovano revident smatra da je učinjena bitna povreda i time što je u provedenom postupku u svojstvu svedoka saslušan punomoćnik tužioca. Odredba čl. 237. st. 1. tač. 1. ZPP, propisuje da svedok može uskratiti svedočenje o onome što mu je stranka kao svom punomoćniku poverila. Prema tome, punomoćnik stranke je u obavezi da se odazove pozivu suda i da svedoči, uz mogućnost da uskrati svedočenje u obimu u kome je navedeno ovom odredbom ZPP.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je pozajmio 10.000 USA dolara tuženoj BB dana 1. decembra 2000. godine, o čemu su sačinili ugovor o zajmu istoga dana, na kome su potpisi overeni pred Opštinskim sudom u Vranju pod br. Ov. 3027/01 dana 17. avgusta 2001. godine, uz učešće tuženog VV, kao jemca. Tužena je izvršila delimični povraćaj dugovanog iznosa, sa kamatom i troškovima postupka, ali nije izvršila povraćaj iznosa od 3.750 eura.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su tuženi pobijanom presudom obavezani da solidarno izvrše povraćaj dugovanog iznosa tužiocu, sa domicilnom kamatom počev od 21. januara 2004. godine, kao dana padanja u docnju, jer je obaveza tužene BB bila da celokupan iznos zajma vrati najkasnije do 20. januara 2004. godine. Za ovu odluku dati su razlozi koje u celini prihvata i Vrhovni sud, pa su neosnovani navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

U konkretnom slučaju su tužilac i tužena BB zaključili ugovor o zajmu određene količine novca, u smislu odredbe čl.557. Zakona o obligacionim odnosima. Prema toj odredbi, posle ugovorenog roka, zajmoprimac je obavezan da zajmodavcu vrati istu količinu novca. Tužena BB nije u potpunosti izvršila povraćaj dugovanog iznosa, zbog čega je pravilno sudskom presudom obavezana da dugovani iznos novca vrati tužiocu.

Pored izloženog pravilno je primenjena i odredba čl. 1004. st. 3. istoga Zakona, u odnosu na tuženog VV, kao jemca, jer je on po navedenoj odredbi zakona solidarni jemac, kao jemac platac, koji odgovara poveriocu isto kao glavni dužnik za celu obavezu, te poverila da može ispunjenje obaveze zahtevati bilo od glavnog dužnika, bilo od jemca, ili od obijice u isto vreme.

Pravilno su primenjene i odredbe o kamati, propisane odredbom čl. 277. ZOO, jer tužena BB nije celokupan dugovani iznos vratila tužiocu najkasnije od 20. januara 2004. godine, čime je pala u docnju.

Neosnovano je ponovno ukazivanje revidenta na postojanje mane volje na strani tužene BB prilikom sačinjavanja priznanice 25. decembra 2003. godine, jer je u provedenom postupku utvrđeno da na strani tužene nije postojala mana volje prilikom sačinjavanja ove priznanice, iz čl. 60. do 66. Zakona o obligacionim odnosima, što prihvata i Vrhovni sud Srbije.

Polazeći od izloženog, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu čl. 393. saveznog ZPP, u vezi čl. 491. st. 4. republičkog ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd